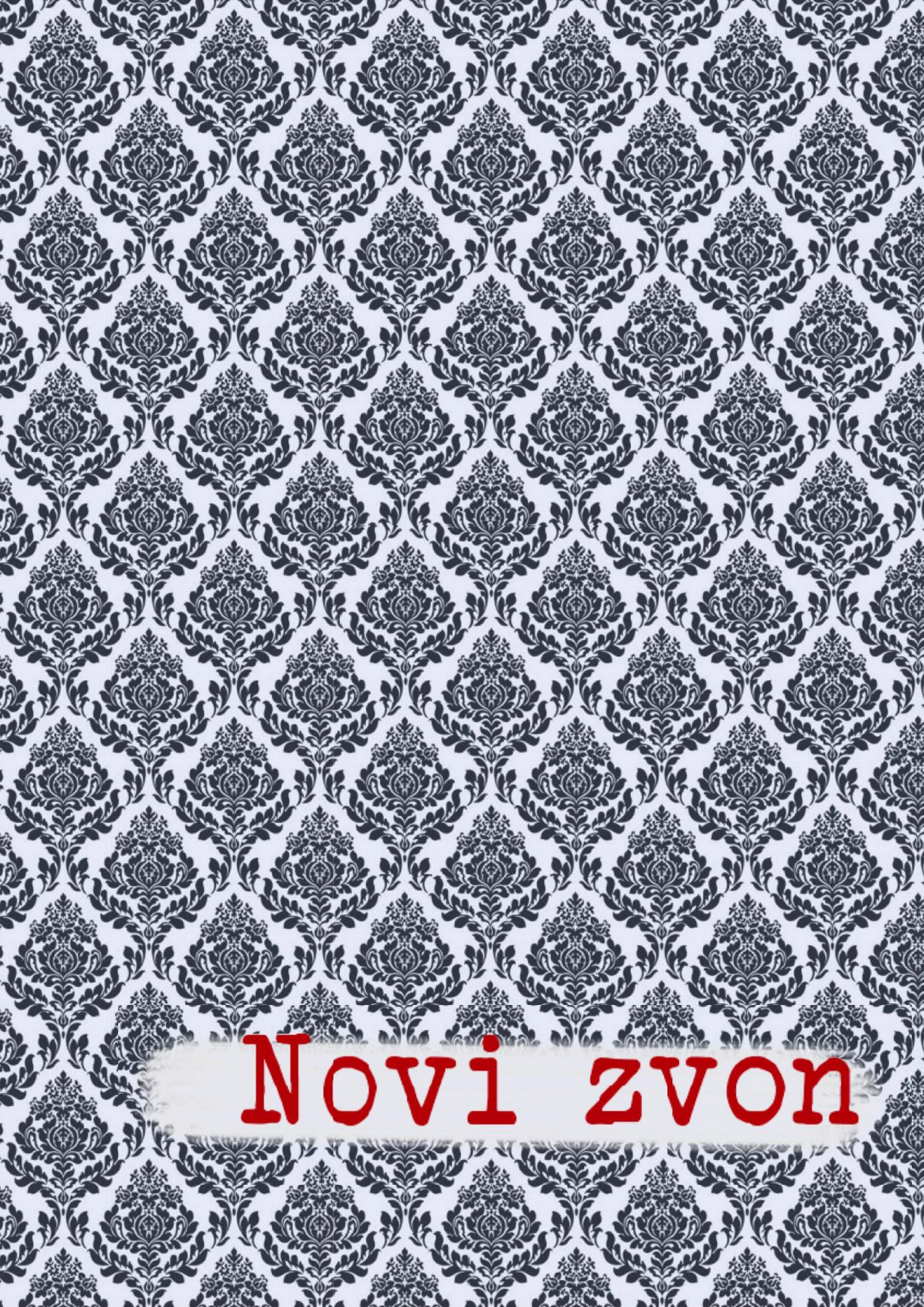

Novi zvon

Uredništvo vas opominja,
da lahko do 28. maja

še pošljete svoje prispevke
za erotično številko

Dušan Pirjevec opominja
uredništvo, da je podto

izkoriščati nič hudega sluteče
kipe mrtvih komparativstov za
promocijo pohujšljive literature.

Novi zvon, letnik I, številka 4

Urednici: Ada Černoša, Gaja Jezernik Ovca

Mentor: dr. Tomo Virk

Oblikovanje: Ada Černoša

Naklada: ∞

Patrik Holz

NAME

Stopiti iz avtobusa
pogledati v razpokano fasado ljubljanske drame
čutiti destilacijo zmenka z Nietzschejem
v imenu rože

z delcem nabrekle kože
lizati stopljeni se eterični vosek
ki zajadral je na konice divjih vetrov
The sign of the cross
The name of the rose,
a fire in the sky

*The sign of the cross*¹
slišati krušenje ledenega pola v vidnem polju
poslednjega pingvina
il nome della rosa

Vohati grozdje masakrov v zenici
rumene nedolžno sopihajoče se Rože
the name of the Rose

videti puščavsko zrno in svet
krkniti besede napačnih odločitev
il nome della rosa

z vlakni vitaminskih mikrofонов spominjati se
sovražne sreče Svete Trojice
Teaching hatred
*in the name of God*²

držati skodelice človečanstva in popljuvanih grobov
v eni sami sekundi ...

I have known you Father
Tako je preklinjal Zaratustra
*I have known you, but do you know me?*³

¹Iron Maiden – Sign of the Cross

²Dream Theater – In the Name of God

³Dream Theater – In the Presence of Enemies (III. Heretic)

GEJZIR

*There's a certain feeling known to all
who hear the sound - the call of morning rising¹*
ali slišiš ta preludij v es - molu,
ki ti ga znova in znova
zjutraj rišem na gole prsi,
da zbuja žalostne
in od hrepenenja utrujene
rumenkaste madeže na šahovnici ljubezni?

*Always doing what you're told, can you help me?
Hey you, out there beyond the wall²*
obuj si nove pete in zajadraj
čez gore rdečega drena,
ker si

*More than twist in my sobriety
more than twist in my sobriety³*
tudi sam si želim poljubljati
tvoj sinestetični obraz,
ki ga ne najdem v ostalih
prizmah mičnosti.

*And then one day you find ten years have got behind you
No one told you when to run, you missed the starting gun⁴*

v času pločevinastega Yggdrasila
si tako brez diha spočeta
in brez sape ujeta med rjuhe orkanskega,

*Rest your tired thoughts upon my hand
Step inside the sacred place*

When all your dreams seem broken⁵
tvoja bližina kriči po rožah
epičnosti

tvoja bližina diši po nežni
vzvalovanosti

*I've hungered for your touch
a long, lonely time⁶*

dotik, ki je ovit
med sočutje razoglavih cipres
sosledje spomladanskih res
razbolelih upov in razbarvanih maestralov,
to poželenje – neznanska razpoka
v skalovju gejzirskih sil,
ker le ob njem pri kaminu
ti zaigrajo oči - Boginji s kačami.

Queensryche – No Sanctuary
Pink Floyd – Hey you!
Tanita Tikaram – More than Twist in my Sobriety
Pink Floyd – Time
Dream Theater – I Walk Beside you
Righteous Brothers – Unchained Melody

Ines Potočin
BUBICA

Ne maram tega turobnega aprilskega vzdušja.
Ko imajo pločniki vonj po povoženih žabah
in ko smo vsi skriti v kapuce.
Želve želvaste na kolesih bežimo domov.
in iščemo se
čeprav se zavedamo da se verjetno nikoli ne bomo našli
Mali sončni žarek nas napravi evforične
in radi bi bosi tekali po toplem asfaltu
pa imamo pretežek korak
in tla so še prehladna za lahkotna pohajkovanja
zato sem kot bubica skrita pod odejo
in greje me misel nate
in čeprav se oblaki jezijo na cel svet
in nebo joče, ker smo izgubljeni,
se nisem izgubila,
ker si me našel.

SLADKO KISLO

Kot da lahko okusim zrak,
sladek in težak.
Stopim ven in zadiham
kot da že dolgo nisem dihala
Zapre mi pljuča in obenem
napolni mojo dušo
z opojem njenih sladkih omam.
Zakaj se omamljam s tabo?
Zakaj me vedno odneseš s sabo?
Del mene, ki živi v vonju tvojega telesa,
se zagriže vanj in tam umira,
raste in naju razdira.
Sladko in kislo v vonju zraka
čarobno in mehko – vem da ni napaka.
Dotikati se, dihati, čutiti
in se v objemu zbuditi.

Gaja Jezernik Ovca

JEBEMTI, VIDA

Ko sem prišel domov, je bilo skoraj vse prazno. Vse malenkosti, ki so še nabrale skozi leta, so izginile. Grenko sem se nasmejal preostalim stvarjem v stanovanju, ki so samo izkazovale, kako brez okusa v resnici sem. Vida je bila tista, ki je naredila stanovanje (in mene) spodobno. Spreoblekel sem se v neko staro promocijsko majico in si prižgal cigareto. Moral sem razmisliti, kako povedati sinu, da ženske, ki jo je vzljubil za mamo, ne bo več nazaj. Menda sem ji to še najbolj zameril. Vedela je, da se spušča v resno zvezo, saj so to edine zveze ki jih imam, da ne bi malega preveč prizadel. Vedela je. Počasi sem izdihoval dim in okleval med tem, ali se naj prepustim jezi in očitkom ali pa naj stvar mirno premislim. Nisem mogel verjeti, da je lahko bila tako podla in mislila le nase, da naju je zapustila, a je po drugi strani nisem hotel obtoževati, saj sem čutil, da je bila ob meni neizživeta. Potegnil sem še zadnji dim in odkorakal v spalnico.

Ničesar njenega ni bilo več. Rahlo ukrivljena vrata omare so prizor naredila še bolj depresiven. Prav ničesar njenega ni bilo več.

Ko sva se pred štirimi leti spoznala, sem bil nekoliko skeptičen glede nje. Zdela se mi je impulzivna, morda ravno zato, ker je bila nekoliko mlajša. A presenetila me je s svojo vztrajnostjo, da želi biti v razmerju z menoj. Vsako jutro je peljala Matjaža v vrtec in mu posvečala toliko časa, da jo je sprejel kot svojo mamo. Čeprav jaz tega nisem nikoli prosil od nje, se je odrekla svojim potovanjem, koncertom, zabavam ... Nisem imel razloga da bi dvomil v njene odločitve, saj je delovala srečno. Po malem je preurejala najino stanovanje in ga z vsakim letom naredila bolj domačega. Enkrat je k sebi poklicala kolegice z likovne akademije in skupaj so se lotile prenove Matjaževe sobe. Po stenah so se odvijali razni stripovski prizori z vsemi najpomembnejšimi junaki. Soba mi je bila tako všeč, ko mi jo je prvič pokazala, da sem resno razmišljal o tem, da bi se kar sam preselil vanjo.

V vseh prejšnjih zvezah sem znal dobro prepoznati znake nezadovoljstva, znal sem opaziti, kdaj je minila zaljubljenost, kdaj so jim šle malenkosti vedno bolj na živce. Vendar Vide nisem znal razbrati. Vedno je bila nasmejana, uslužna in ljubeča. Prav ljubeča. Skrbela je zame in za Matjaža brez občutka obremenjenosti. Vsaj jaz tega nisem nikdar opazil. Z izjemo kakšnega filmskega igralca je drugi moški niso zanimali. Nasploh ni čutila potrebe, da bi hodila ven. Dovolj ji je bila občasna kavica s kolegicami, saj mi je vedno zatrjevala, da sva midva vse, kar zares potrebuje.

Ko se je takrat usedla nasproti mene, z avtomobilskimi ključi v rokah, me je popolnoma zlomila. Njen obraz je bil tako miren, a vendar ne brez čustev. Še vedno sem čutil toplino, čeprav je bil najin pogovor daleč od prijetnega. Razumela je, da sem doživel velik šok, zato mi je pustila, da sem se prvih nekaj minut jezil in hodil v krogih po sobi. Ko sem prišel k sebi in sedel nazaj za mizo, mi je povedala, da ni do

nikogar pravično, če še vztraja v zvezi. Z vso iskrenostjo je dejala, da je bila prepričana, da ji bo ta način življenja ustrezal, saj me je zares ljubila. In zares je ljubila tudi Matjaža. Bil sem skeptičen glede njenih besed, ker se nikakor nišo skladale z dejanji, a me je njen iskren ton povlekel v tišino. Poslušal sem jo še dalje, ko mi je razložila, v kakšni razcepljenosti se je znašla. Del nje je bil izpopolnjen z najinim umirjenim življenjem in nežnostjo, drugi del pa je hrepenel po nepričakovanem in vznemirljivem. Z rahlo rosnimi očmi me je vprašala, če razumem, kaj mi pripoveduje. Dobro sem premislil, preden sem ji odgovoril, da si lahko vsaj približno predstavljam njeno stanje. Odkrito povedano, razumel sem njeno željo po razburljivem življenju, a nisem razumel, kako si lahko nekdo želi dve stvari hkrati. Mislim, da je to zaznala v mojem dogovoru, saj je dodala, da tudi zdaj, ko se je odločila za tisto drugo polovico, ne bo popolnoma zadovoljna. Zaveda se, da si želi dveh protislovnih stvari in da so možnosti za njun soobstoj praktično nične, a mora poskusiti. Dotaknila se je moje roke in mi povedala, da me zdaj zapušča z ljubeznijo in v lepih spominih; če bi ostala dlje, bi se zveza verjetno končala v prepirih. Skušal sem si dopovedati, da ima prav, a me je hkrati mikalo, da bi jo prosil, naj vsaj poskusiva. Zmagal je moj ponos in pomagal sem ji odnesti njene stvari v avto. Če sem mogel biti poraženec, sem hotel izpasti vsaj kot kavalir.

Prižgal sem si še eno cigareto in stopil na balkon. Opazoval sem morje sosedov v njihovih nikdar spreminjajočih se vsakodnevnih opravilih. Globoko sem vdihnil, zaprl oči in se prepustil dimu, ki je napolnjeval moja pljuča.

Anja Radaljac

DEGRADACIJA NEKE ČEŠPLJICE

Od primišljanj do raz-misljanj (roman v nadaljevanjih)

4.

Bar se je že skorajda povsem izpraznil, zato Sofiji ni bilo treba dolgo čakati na račun. Natakár prijetnega, morda le nekoliko preveč čistega videza, katerega ličnice so bile zdravo rožnate barve, se je z nasmehom na ustnicah in računom v roki pri njeni mizi ustavil takoj, ko je le rahlo nagnila glavo v smeri prazne skodelice pred seboj in z ustnicami nemo izoblikovala *Plačala bi*.

»Tako gospodična, tole bo dva evra in trideset centov,« je rekel in se še vedno prijazno smehljaj. Sofija je pobrskala po svoji denarnici in plačala z bankovcem za pet evrov: »Kar na tri lahko zaokrožite,« se je tudi sama vljudno nasmehnila. »Hvala vam.« Sofija je vstala, šal si je dvakrat ovila okoli vratu in si na glavo nadela čepico. Preden je s stola dvignila svojo torbico, je zapela tudi vse gumbé na plašču, kajti zunaj je glasno vršal veter. Nato se je napotila proti izhodu, pri čemer je z uslužnim natakárjem ponovno izmenjala širok nasmeh.

Zunaj se je občutno shladilo. Oster veter je rezal Sofijo v lica in ji prav hitro povsem pordečil nos. Sofija se je namrščila. Iluzija uspešnega večera, v katerem je ustvarjala čudovite, svobodne podobe, se ji je razblinjala z vsakim korakom, ki ga je naredila. Pločnik pod njo je bil hladén, poledenel. V škornjih, ki so bili izdelani iz le bledéga posnetka usnja, so njeni nožni prsti postajali komajda gibljivi, poleg tega ji je večkrat prav zoparno spodrsnilo. Avtobusna postaja, na katero je prispela čez nekaj neprijetnih minut je samevala. Sofija je preverila vozne rede in ugotovila, da je za tri minute zgrešila avtobus, ki je peljal v smeri njenega doma, naslednji pa naj ne bi prišel vsaj še dvajset minut. Razočarano je ugotovila, da bo morala do doma peš. To je pomenilo petnajst minut hitre hoje, Sofija pa je že v naprej predvidevala, da bo zaradi poledice morala stopati počasneje in bo domov tako prispela šele čez dobrih dvajset minut.

Oranžne luči so metale kroge svetlobe na cestišče na njeni desni. Štiripasovnica je bila skorajda prazna. Sofija je stopila hitreje. Veter ji je pihal v obraz, jo tu in tam zamajal. Škornji so gladko drséli po spolzkem pločniku, večkrat ji je spodrsnilo, zdélo se ji je, da jo moški, ki je hodil za njo na razdalji desetih metrov dohiteva in srce ji je ob tej misli nekoliko hitreje, prestrašeno udarjalo v prsih. Stopala je hitreje. Še hitreje. Zdrs. Hitreje. Zaneslo jo je. Hitreje. Hitreje, hitreje, do počasnega teka.

Dragan je pogledal na uro. Prestavil je televizijski kanal. Sharon je prekrizala noge. Počakal je nekaj sekund in ponovno kliknil. Nov program. Sodnica bo predlagala

pričanje ... Ponovitev dnevne informativne oddaje, ki jo je ujel že pred tremi urami. Ponovno je pogledal na uro, ki je kazala dva in dvajset in pet minut. Vstal je, stopil mimo fotelja umazano oranžne barve in zavil v kuhinjo. Beli kuhinjski pult so sijali vanj s sterilno čistočo nikoli uporabljanega kopalniškega pohištva. S prsti je zdrsel po gladki površini. Razkrečene noge, smeh, stresanje konjskega repa, vonj po provansalskih začimbah, nato drobtine, konzerva tunine, tišina. Odprl je vrata visokega hladilnika, katerega sto sedemdeset litrov prostornine je bilo zapolnjenih s steklenimi policami, dvema starina limonama, v folijo za pečenje zavitim koščkom posebne salame in kozarcem kislih kumar. V ozadju je ležala že dolgo odprta posodica z margarino in posušen korenček. Zaprl je hladilnik in pogledal v omaro nad njim. Zadišalo mu je po sveže pečenem kruhu, po pomokanih tleh in ženskem mednožju. Čisto na koncu zadnje police v omari je ležal tri dni star krušni krajec. Vzel ga je ven, ga povonjal in pogledal pod lučjo. Presodil je, da je še čisto dober, zato je ponovno odprl hladilnik in vzel iz njega kozarec z olivami in posebno salamo. Na tanko je narezal kruh, tako da je dobil iz krajca dve rezini kruha, narezal je kumare in salamo ter si naredil sendvič. Stojaje počasi žvečil in potrto opazoval madeže na popolnoma belem pultu.

»Gospodična, prosim, počakajte!« je zaklical moški, ki je Sofiji zdaj sledil na razdalji sedmih metrov. »Beležnico ste izgubili, čakajte no!« Sofija se je ustavila in moški jo je v nekaj trenutkih dohitel. Oblečen v debelo, temno modro jakno, s črno kapo na glavi je v roki resnično držal njeno beležnico. Njegova lica in nos so od mrazu čisto pordela. »Že kakšnih sto metrov hodim za vami in vas kličem, pa nič. Pa še tako hitro ste stopali.« Sofija je osramočeno zardela. »Oprostite, nisem vas slišala. Ta veter je tako glasen.« Moški je prikimal v znak strinjanja in ji pomolil zeleno pisateljsko beležnico. »Iz torbe vam je padla. Na avtobusni postaji.« Sofija je preverila torbico. Bila je odprta. »Najlepša hvala,« je rekla iskreno. »Malenkost,« je odmahnil moški. »Želim vam lep večer.« »Hvala,« je odvrnila Sofija: »lep večer tudi vam. In še enkrat hvala. In oprostite, da vas nisem slišala.«

Dragan je ponovno sedel na zofo, noge si je pokril s tanko rumeno odejo in nadaljeval s prestavljanjem programov. Nazadnje je ostal pri oddaji o prodaji avtomobilov, jedel je s papriko začinjen čips, ki ga je našel v eni od kuhinjskih omar in skoraj vsako minuto pogledal na uro. Dvakrat je vzel v roke telefon in poskušal nekoga poklicati, a telefon je zvonil v prazno, oseba, ki jo je Dragan želel priklicati, ga očitno ni slišala.

Sofija je stala pred vhodnimi vrati domačega bloka. Obesek za ključke, majhno kovinsko srce je bilo neprijetno hladno v njeni premrazeni dlani. Odklenila je vrata in olajšano vstopila v zavetje toplega predzverja. Med sivimi nabiralniki, ki so se tesno tiščali en drugega je poiskala tistega, ki je nosil najemodajalčevo ime, pod katerim je bil s kemičnim svinčnikom načrtovan tudi njen priimek. Z najmanjšim izmed ključev ga je odprla. Bil je popolnoma prazen.

Po kratkem hodniku, katerega stene so bile ravno na novo prebeljene, je stopila do stopnic. Stekla je v drugo nadstropje in za nekaj trenutkov obstala pred vrati prvega stanovanja na desni. Pod njenimi nogami je bil predpražnik, na katerem sta se objemala dva majhna mačka. Pod njima je pisalo *Prisrčno dobrodošli*.

Ko je Dragan zaslišal korake na hodniku, je hitro odložil rumeno odejo in vstal. Stresel je s sebe drobtinice čipsa in si s prsti razmršil lase. Ponovno je pogledal na uro, ki je v tistem trenutku kazala dvaindvajset in osemindvajset minut. Obul je svoje stare, raztrgane copate in v naglici počistil še tistih nekaj drobtin, ki so padle na kavč. Stopil je na hodnik in ravno v tistem trenutku je v ključavnici vhodnih vrat zaškrtalo.

»Živjo,« je rekla Sofija. »Saj me spustiš noter, kajne?« Dragan se je za en korak odmaknil od vrat. »Živjo.« Prav rahlo je poljubil Sofijo na usta. Sofija se je kratko nasmehnila, nato je stopila proti dnevni sobi. Spotoma je odpirala gumbe na plašču, in si odvila šal. Dragan je hodil za njo, strmел v njen hrbet. »Kje si bila tako dolgo? Skrbelo me je,« je rekel, ko je odložila plašč in šal na umazano oranžen fotelj in si snemala kapo z glave. »Na literarnem večeru, povedala sem ti, da grem danes. Si pozabil?« Tudi kapo je odložila in stopila proti kuhinji. Dragan ji je sledil. »Nisem pozabil. Mislim sem, da boš prej doma. Kaj se ni začel literarni večer že ob šestih?« Sofija je odpirala hladilnik. »Po njem sem šla še na kakav v tisti mali bar, veš, tisti, v katerem sva zadnjič srečala tvojega nekdanjega sošolca, tisti, ki ima rožnate zofe, in pisala.« Dragan se je naslanjal na pult, ki je bil zdaj ponovno sterilno bel. »Pisala, m? Ti je dobro šlo? Pisala si skoraj dve uri, sploh veš to?« »Dobro ... ja, približno dve uri.«

»Poslušaj,« je rekla Sofija, se vzravnala in pogledala Dragana: »si pojedel čisto vso salamo?« Dragan se je nerodno prestopil. »Čisto malo je je ostalo.« Sofija je brez besed odprla omarico nad hladilnikom. »In kruh?« Sofija je zaprla omarico. Dragan ji je stal nasproti, še vedno se je naslanjal na sterilno beli pult. V kuhinji je bilo hladno. Sofijo je pod jopico neprijetno mrazilo in tudi Dragan je na prsih prekrizane roke pritiskal k trupu, kakor da ga nekoliko zebe. »Poslušaj, domov sem prišel šele ob sedmih, utrujen sem bil. Nisem imel časa, da bi šel v trgovino. Prav?« Sofija je skomignila z rameni. Iz omarice zgoraj levo od pomivalnega korita, ki je stalo na desni

strani hladilnika, je vzela polnozrnat prepečenec, iz hladilnika pa posodico z margarino in kisle kumare. »Kumarice so odlične,« je rekel Dragan, še vedno naslonjen na pult. Sofija je hrano odložila na mizo v jedilnici in stopila nazaj v kuhinjo po krožnik, desko za rezanje, nož za kumare in nož za margarino. »Daj, naj ti pomagam,« se je ponudil Dragan: »kumare ti lahko narežem čisto na tanko.« Sofija se je nasmehnila, ko mu je podala kozarec. »Prijazni si.« Poljubila ga je na lice.

Sofija je strmela v prepečenec pred seboj. Namazani z margarino so se svetili vanjo. Segla je z roko proti Draganu, skorajda se je dotaknila njegovih dolgih prstov. Vzela je rezino kumare izpred njega in jo položila na prepečenec. Dragan je gledal naravnost predse, v naraščajoč kupček kislih kumar. »Kakšen je bil literarni večer?« je nazadnje vprašal. Sofija je ravno prvokrat ugriznila v majhen, uboren sendvič in tako je najprej nekoliko namrščeno prežvečila prvi grizljaj. »Kar fino je bilo. Precej politično, ampak fino.« Dragan je pokimal. »Kdo je bil gost?« Sofija je dvignila pogled in se srečala z Draganovimi očmi. »Izidor T. Mlad pisatelj, prava senzacija je, saj ne vem če ga poznaš ...« Dragan je še vedno rezal kumare, a pogleda ni umaknil, zato se je prav neprijetno urezal v palec leve roke. »Sranje!« Obliznil je kri s prsta. »Seveda poznam.« Premolknil je. »Oh, no!« Ponovno si je posesal prst. »Ravno prejšnji teden sem prebral njegov novi roman.« Okoli prsta si je ovil papirnato brisačko. »Zelo mi je bil všeč ... Pa tebi?« Sofija je zamomljala nekaj nedoločnega. »Je s tvojim prstom vse v redu?«

Dragan sedi v dnevni sobi na zofi in brska po internetnih straneh. Vsakih nekaj minut reče: »Poglej, poglej, tega pa nisem vedel!« in Sofiji postreže s kakšnim nenavadnim podatkom iz gradbeniškega sveta. Sofija stoji za likalno mizo in lika. Kup srajc, ki ležijo v banji za perilo in čakajo, da pridejo na vrsto, je neskončen.

KAZALO

Uvodnik	1
Patrik Holz: Name	2
Patrik Holz: Gejzir	3
Ines Potočin: Bubica, Sladko kislo	4
Gaja Jezernik Ovca: Jebemti, Vida	5
Anja Radaljac: Degradacija neke češpljice 2	7

